

И вредъ въ столицата Прѣслава
Плачъ и ридане се раздава;
Ни старъ, ни младъ не пощаденъ
Отъ врага люто разяренъ.

Когато вече се насити
На страститѣ си звѣровити
Да гледа какъ да угоди
И радва се, че побѣди,

Донасятъ му хаберъ веднага,
По-скоро, казватъ му, да бѣга,
Че е отвредъ обиколенъ,
На българи ще падне въ плѣнъ.

Никифоръ се на коня мѣта,
На него като птица лета,
Насамъ-нататъкъ криволи,
Мѣстата да обиколи.

Когато вече вредъ обиде
И съсъ очитѣ си самъ видѣ,
Че нѣма гдѣ да се спаси,
На войнитѣ си разгласи:

„Човѣкъ макаръ да би билъ птица,
Да хвърка като гължбица,
Не може никакъ отърва
Злочестата си тукъ глава.

Но щита нѣма ний да сложимъ,
Ще да се биемъ колко можемъ,
Догдѣ ржицѣтъ ни държатъ,
Крѣвъ ще проливатъ, ще сѣчатъ“.

Никифоръ тъй като издума,
Зелената вѣвъ лѣса шума
Веднага силно зашумѣ
И тропотъ конски затупѣ.